

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 160/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. P., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 495/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 495/99 porušil právo M. P., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 495/99 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. M. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. M. P. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 803 Sk (slovom sedemtisícosemstoti slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. J. M., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 25. augusta 2005 č. k. I. ÚS 160/05-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. P., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 495/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 23. apríla 1999 na okresnom súde návrh proti odporcovi J. P. o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Podľa názoru sťažovateľky v období od 17. apríla 2000 okresný súd nevykonal žiadny úkon až do 26. mája 2004, keď okresný súd vyzval sťažovateľku, aby doručila súdu listinné dôkazy. Navrhovateľka tejto výzve vyhovel a 27. júla 2004 požadované listinné dôkazy predložila súdu. Dňa 31. januára 2005 okresný súd u sťažovateľky urgoval, aby v lehote 20 dní predložila opätovne listinné dôkazy pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. V napadnutom konaní bolo prvé pojednávanie vo veci nariadené s odstupom šiestich rokov od podania návrhu, a to na 11. apríl 2005. Pojednávanie sa napokon neuskutočnilo, pretože sa nepodarilo doručiť odporcovi predvolanie na pojednávanie. Sťažovateľka podaním z 19. mája 2005 požiadala súd o vytýčenie pojednávania. Dňa 17. júna 2005 podala sťažovateľka predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Dňa 20. júna 2005 bola sťažovateľke doručená

odpoveď zákonnej sudkyne, v ktorej bolo uvedené, že v napadnutom konaní nemožno nariadiť pojednávanie, pretože adresa odporcu nie je známa. Dňa 21. júna 2005 sťažovateľka dostala odpoveď predsedu okresného súdu, v ktorej konštatuje, že k priet'ahom v konaní došlo, avšak súd vo veci už koná, ale dĺžku konania ovplyvňuje objektívna procesná prekážka - nemožnosť doručiť zásielku odporcovi.

Sťažovateľka zastáva názor, že obdobie od podania návrhu až po nariadenie prvého pojednávania je obdobím neospravedlniteľných priet'ahov v konaní a je zrejmé, že bolo porušené jej základné právo na prerokovanie a rozhodnutie vo veci bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka dodala, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania súdu, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa navrhovateľ obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným priet'ahom môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci. Navyše, pokiaľ sa súdu nepodarilo doručiť odporcovi predvolanie na známú adresu a iný jeho pobyt nie je známy, môže ustanoviť odporcovi opatrovníka.

1. 2. Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v danej veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky M. P. na prerokovanie a rozhodnutie vo veci bez zbytočných priet'ahov upravené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II. sp. zn. 17 C 495/99 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súde Košice II., aby vo veci sp. zn. 17 C 495/99 konal.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnomu zástupcovi sťažovateľky (...).“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. K., listom zo 16. septembra 2005

sp. zn. Spr. 1040/05 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 26. septembra 2005.

3. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov okresného súdu v danej veci a k tomu dodal, že:

„Vzhľadom na (...) chronológiu vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že v danom konaní k prietahom došlo. Uvedená situácia bola spôsobená aj objektívnymi dôvodmi, a to enormnou zaťaženosťou aj vo veci konajúcej sudkyne a procesnými prekážkami spočívajúcimi v nemožnosti doručovania zásielok žalovanému.

Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho (...).“

3. 2. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

«(...) oznamujem, že súhlasím v zmysle ust. § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania nakoľko od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Navrhujeme Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby vyjadrenie odporcu zo dňa 22. 9. 2005 vo vyššie označenej právnej veci vzal za základ pre svoje rozhodnutie, keďže odporca uznal, že v konaní došlo k prietahom. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola podaná oprávnene.

V tejto súvislosti poukazujeme na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach týkajúcich sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a to napr. II. ÚS 48/96 č. 11/97 (...) a ďalej (...) II. ÚS 26/95 č. 7/95.

Nekonanie súdu v období od 23. 4. 1999 do dňa podania sťažnosti na Ústavný súd zakladá neodôvodnené prietahy v konaní, a tým je v príčinnej súvislosti porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy. Súd počas obdobia 6 rokov neurobil nič, aby odstránil stav právnej neistoty, ktoré sprevádza súdne konanie. Dokonca ani predmet sporu nenasvedčuje tomu, že by sa jednalo o právne alebo fakticky zložitú vec, o ktorej súd rozhoduje (...).

Tvrdenia predsedu Okresného súdu Košice II sa týkajú personálnych a organizačných problémov súdu, ktoré nemajú priamu súvislosť ani návaznosť na prejednávajúcu vec. Čo sa týka nemožnosti doručovania zásielok odporcovi v spore 17 C

495/1999, trváme na svojom stanovisku, ktoré sme súdu predložili v samotnej sťažnosti a to, že za tento stav nenesie sťažovateľka zodpovednosť. Pokiaľ sa súdu nepodarilo doručiť odporcovi predvolanie na známu adresu a iný jeho pobyt nie je známy môže v zmysle ust. § 29 ods. 2 OSP ustanoviť odporcovi opatrovníka.

Žiadam Ústavný súd SR, aby mi priznal primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 127 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko ochrana práv nebola rýchla a účinná v súlade s ust. § 6 OSP. Pretrváva stav právnej neistoty už 6 rokov spôsobený prietiahmi v konaní.

V danom prípade bol súd vyše 6 rokov vo veci nečinný. Finančné zadostučinenie žiadam od roku 1999 vo výške (...) 60 000,- Sk, ktoré zodpovedá aj judikatúre Európskeho súdu.

Súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnemu zástupcovi sťažovateľky JUDr. J. M., advokátovi, v K. v zmysel ust. § 11 ods. 2 vyhl. 655/2004 Z. z. vo výške 7 803,- Sk za tri právne úkony á 2 501,- Sk, 3 x paušál á 150,- Sk (prevzatie a písomné podanie vo veci, vyjadrenie) na účet.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 495/99:

Dňa 23. apríla 1999 podala sťažovateľka na okresnom súde návrh na vypořádanie BSM proti J. P., bytom S. (ďalej len „odporca“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 17 C 495/99.

Dňa 4. októbra 1999 konajúca sudkyňa dala úpravou pokyn pre doručenie návrhu odporcovi s tým, aby sa k nemu vyjadril. Doručenie však bolo bezvýsledné.

Dňa 27. októbra 1999 súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila aktuálnu adresu bydliska odporcu. Súd zároveň požiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru v S. (ďalej len „polícia“) o prešetrenie adresy bydliska odporcu a Register obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „register obyvateľov“) o oznámenie adresy trvalého bydliska odporcu.

Dňa 12. novembra 1998 register obyvateľov oznámil súdu, že adresa trvalého pobytu odporcu je v S.

Dňa 15. novembra 1999 polícia oznámila súdu, že odporca sa zdržiava na adrese S., v dome svojich rodičov. Kancelárii súdu bol neskôr úpravou daný pokyn na zaslanie návrhu odporcovi na adresu. Zásielka sa však vrátila späť nedoručená.

Dňa 11. januára 2000 sťažovateľka telefonicky oznámila súdu, že adresa zamestnávateľa odporcu je S., a. s., B.

Dňa 21. marca 2000 bol návrh doručený odporcovi na adresu jeho zamestnávateľa.

Dňa 27. apríla 2000 odporca doručil súdu svoje vyjadrenie k návrhu.

Dňa 4. mája 2004 bol úpravou kancelárii súdu daný pokyn, aby zaslala vyjadrenie odporcu sťažovateľke, vyzvala odporcu upresniť položky, ktoré patria do BSM, pripojila spis okresného súdu sp. zn. 26 C 334/96 a aby vyzvala sťažovateľku na doloženie aktuálneho listu vlastníctva ohľadne nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu.

Dňa 26. mája 2004 súd vyzval odporcu, aby v lehote 20 dní upresnil položky, ktoré patria do BSM.

Dňa 26. mája 2004 súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 20 dní doručila súdu listinné dôkazy.

Dňa 27. júla 2004 sťažovateľka požiadala súd o predĺženie lehoty na zaslanie dokladov.

Dňa 18. augusta 2004 sťažovateľka doručila súdu vyjadrenie k okolnostiam uzavretia zmluvy o mladomanželskej pôžičke a zaslala súdu požadované doklady.

Dňa 31. januára 2005 súd pod hrozbou poriadkovej pokuty 5 000 Sk urgoval splnenie výzvy z 26. mája 2004 sťažovateľkou i odporcom. Sťažovateľku súčasne vyzval, aby oznámila, či trvá na podanom návrhu.

Dňa 7. februára 2005 sťažovateľka prostredníctvom faxu oznámila súdu, že žiadané doklady súdu doručila 18. augusta 2004 osobne do podateľne súdu.

Dňa 11. apríla 2005 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktoré sa nedostavil odporca. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zistenia adresy odporcu.

Dňa 15. apríla 2005 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila súdu „*vyjadrenie k tvrdeniam odporcu*“.

Dňa 26. apríla 2005 súd požiadal register obyvateľov o zistenie pobytu odporcu a tiež požiadal políciu a Obecný úrad S. o prešetrenie pobytu odporcu. Zároveň súd požiadal rodičov odporcu o oznámenie jeho adresy bydliska.

Dňa 11. mája 2005 polícia oznámila súdu, že odporca sa toho času zdržiava v Českej republike na presne nezistenej adrese.

Dňa 12. mája 2005 mesto S. oznámilo súdu, že odporca má trvalý pobyt na adrese S. Na tejto adrese sa však podľa vyjadrenia susedov nezdržiava.

Dňa 16. mája 2005 register obyvateľov oznámil súdu, že adresa trvalého pobytu odporcu je v S.

Dňa 19. mája 2005 právny zástupca sťažovateľky požiadal o vytýčenie termínu pojednávania vo veci a zároveň doručil súdu rozhodnutie Správy katastra v L.

Dňa 1. augusta 2005 uznesením sp. zn. 17 C 495/99 súd ustanovil odporcovi za opatrovníčku M. P. zo S.

Dňa 1. augusta 2005 súd vyzval opatrovníčku odporcu, aby sa v lehote 15 dní vyjadrila k návrhu.

Dňa 15. augusta 2005 odporca doručil súdu svoje odvolanie proti uzneseniu o ustanovení opatrovníčky.

Dňa 14. septembra 2005 súd nariadil pojednávanie na 5. október 2005 a požiadal Mestskú políciu v S. o súčinnosť pri doručovaní predvolania odporcovi.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie BSM vedenom pod sp. zn. 17 C 495/99, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o vyporiadanie BSM môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s určovaním jeho masy, ako aj hodnoty často znaleckým dokazovaním. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietal zložitost' napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane krátkodobo, ale aj dlhodobo a bezdôvodne nečinný, a to konkrétne od 23. apríla 1999 do 4. októbra 1999 (najmenej päť mesiacov, pretože na doručenie návrhu odporcovi na vyjadrenie nemožno potrebovať viac času ako pár týždňov), ďalej od 27. apríla 2000 do 4. mája 2004 (štyri roky) a od 18. augusta 2004 do 31. januára 2005 (viac ako päť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas takmer piatich rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Obranu okresného súdu, podľa ktorej „*uvedená situácia bola spôsobená aj objektívnymi dôvodmi, a to enormnou zaťaženosťou aj vo veci konajúcej sudkyne a procesnými prekážkami spočívajúcimi v nemožnosti doručovania zásielok žalovanému*“, nebolo možné akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach opakovane vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných

priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Pokiaľ ide o uvedené procesné prekážky „*spočívajúcimi v nemožnosti doručovania zásielok žalovanému*“, bolo treba konštatovať, že v horeuvedených konkrétnych obdobiach nečinnosti súdu odporcovi žiadne zásielky doručované neboli.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v uplatnenej výške 7 803 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti zo 7. júla 2005 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 29. septembra 2005). Za tri úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume trikrát po 2 501 Sk a trikrát 150 Sk z titulu režijného paušálu ku každému úkonu, preto trovy právneho zastúpenia pre sťažovateľku predstavujú sumu 7 953 Sk v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby a tieto trovy vyčíslila v sume 7 803 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005